

futiele reden als de vrees voor mogelijke blamage, den doodsstrijd onbewogen zouden kunnen aanzien, en de patiënt maar hardvochtig zouden laten sterven zonder een dokter te roepen.

Groningen.

A. H. J. WIND.

De opmerking „dat zelfmoord geen geneeskundig geval” is, is mij uit het hart gegrepen. Het is een juridische diagnose, evenals diefstal of oplichterij. Daarom reeds moet een dokter zich ervan onthouden, deze diagnose te onderteekenen. Het is onze taak *niet*, de justitie aan verdenkingen te helpen. Kunnen wij een belangrijk misdrijf helpen *voorkomen*, dan moeten andere belangen op den achtergrond treden. Zie hierover Jaarg. 1921, I, blz. 575 en 1931, blz. 2246.

WIND acht het onwaarschijnlijk, dat vrees voor ruchtbaarheid het invoeren van tijdige hulp zou tegenhouden. Ik acht het niet onmogelijk. Misschien zou het wel minder zeldzaam zijn dan het door hem beschreven geval van boosaardige erfneven. Maar — tenzij de dokter in zulk een geval een instructie ging openen (wat hij niet kan en waartoe hij onbevoegd is) — zou hij, WIND's raad volgende, als doodsoorzaak zelfmoord invullen, daar hij niet beter weet, en zóó de justitie op een dwaalspoor voeren.

H. PINKHOF.

ZIEKENHUIZEN TEN PLATTELANDE.

Op bldz. 4264 van dit *Tijdschrift* staat een korte mededeeling over ziekenhuizen ten plattelande, waarmee ik mij in het geheel niet kan vereenigen, ik meen, dat er zou moeten staan:

Steeds meer gaat men (niettegenstaande het veel beter geregelde vervoer met alom aanwezige ziekenauto's) er toe over ten plattelande kleine niet voldoende uitgeruste ziekenhuisjes op te richten. Hierdoor komen de patiënten dikwijls later in specialistische behandeling, dan bij afwezigheid van deze ziekenhuizen het geval zou zijn geweest.

Men moge het hiermede niet eens zijn, ten minste niet ten volle, maar laat men toch niet van redactiewege het oprichten van dergelijke inrichtingen bevorderen. Hoe goed ook bedoeld tegenwoordig hooren deze kleine inrichtingen alleen op afgesloten eilanden thuis.

Zaandam, 9 September.

P. H. VAN ROOJEN.

BERICHTEN.

BUITENLAND.

PARIJS. — Een vereeniging tegen de misdaad. Door toedoen van dr. TOULOUSE is te Parijs een vereeniging van psychiaters, medici-forenses, advocaten en rechters tot stand gekomen, die zich ten doel stelt, het ontstaan van misdadigheid tegen te gaan. In tegengestelden zin werkt de goedmoedigheid der jury's, die misdaden „uit hartstocht” dikwijls niet, of op belachelijke wijze straffen. Reeds had *Toulouse* een vereeniging voor geestelijke hygiëne opgericht en het Hôpital HENRI ROUSSELLE, waar kosteloos raad wordt gegeven voor zielsafwijkingen. Daar komen menschen uit eigen beweging raad vragen, of zij worden door hun omgeving erheen gezonden, als hun gedrag of hun heftige woorden of gedragingen ongerustheid verwekken. Maar de gevaarlijkste personen willen juist niet om raad gaan. De wet komt niet tusschenbeiden, eer een verkeerde daad heeft plaats gehad. Dan wordt de politie er in gemoeid, en dan komt hij in een politie-lokaal, te midden van misdadigers. Dan wordt hij of ontslagen, of in een gesticht opgenomen. De nieuwe vereeniging wenscht nu allereerst te bevorderen, dat een bijzondere genees- en rechtskundige rechtbank wordt opgericht, die de personen, wier neigingen bij hen zelve of bij anderen ongerustheid verwekken, kan te woord staan of ontbieden, zoo noodig kan dwingen te komen. Deze rechtbank zou die personen dan onder toezicht of leiding kunnen doen stellen, gelijk de kinderrechtter reeds met kinderen doet.